

Lov, kunde det for saa vidt have sin Berettigelse at sige, at der trænges til en Revision. En saadan kan selvfølgelig heller ingen have noget imod, naar blot den kommer til at gaa i den rigtige Retning. Men der tillader jeg mig for mit Vedkommende at udtale, at jeg har faaet den Opfattelse af det foreliggende Lovforslag og den dertil sig sluttende Kommissionsbetænkning, at det er en Betænkning og et Forslag, som man ikke just saadan særlig kan rose eller være glad ved. Det forekommer mig, at dette Arbejde i den Grad endevender det bestaaende, at det, i Stedet for at blive til Lettelse for Befolkningen og for dem, som skulle bruge disse Love, vil blive til Plage. At man nu skal til at sætte sig ind i en Lov om Stempelafgift, der er bleven paa 155 Paragraffer, medens den nugældende Lov kun har 100 Paragraffer, er dog sandelig ingen Lettelse. En Mængde Bestemmelser, der hidtil fandtes under de højeste Paragrafnumre, faa nu de laveste Paragrafnumre, og omvendt. Alt dette medfører, at Apparatet bliver langt mere besværligt, end det nu har været i en lang Aarrække. Jeg kan da heller ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister venter sig af dette Revisionsarbejde, at man i Fremtiden skulde undgaa Fortolkninger. Jeg holder mig i alt Fald fuldstændig overbevist om, at de ikke ville kunne undgaa, og at de ville begynde inden ret mange Uger efter, at den nye Lov er traadt i Kraft.

Den højtærede Finansminister saavel som de ærede Ordførere beklagede jo alle — og det er for øvrigt kun en Gentagelse af en Beklagelse, som ogsaa Kommissionen har udtrykt — at man i Stedet for at lette disse Afgifter paa Omsætningen, som egentlig ikke have nogen Berettigelse, maa gaa til det modsatte, til at forhøje dem. Men den ærede Minister trostede sig med, at det er af den Slags Omsætninger og Handeler, som bringe Penge paa Bordet, og hvor Pengene sidde løse, og deraf sluttede den ærede Minister, at Forhøjelsen ikke falder saa haardt for Brystet som i saa mange andre Forhold. Lige overfor dette vil jeg tillade mig at fremhæve, at efter den mangeaarige Erfaring, jeg har faaet gennem min Praksis, er der ikke ret meget andet, der driller Folk i den Grad som netop disse temmelig store, eller man kan godt sige meget store Stempel- og Tinglæsningsafgifter, vi allerede have. Jeg tror at kunne forsikre den højtærede Finansminister om, at naar Afgifterne af Omsætning af faste Ejendomme nu oven i

Købet skulle forhøjes saa betydeligt, som Forslaget lyder paa, ja, saa vil Gnavenheden blive ganske betydeligt større, end den nu er.

Det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) fremhævede som noget, der dog var en Trøst, at der i det andet Ting er taget og ogsaa nu for hans Vedkommende blev taget et Forbehold om, at naar vi kom ind i en bedre finansiel Periode, var det en Selvfølge, at disse Forhøjelser, vi nu se os nødsagede til at paalægge, atter skulde falde bort. Ja, det er vistnok en meget fattig Trøst. I alt Fald for en overskuelig Fremtid vil det ganske sikkert kun blive en meget fattig Trøst, og det virker nærmest parodisk, i alt Fald paa mig, at se et saadant Forbehold taget, samtidig med, at man, ganske vist med Beklagelse, men dog paa en Maade med koldt Blod, gaar til at forhøje Stempel- og Tinglæsningsafgifterne ret betydeligt.

Det Punkt, jeg nærmest havde tænkt at tale om, er dette, at man i Stempelafgiftsloven har indført et ganske nyt Grundlag for Afgiftens Beregning, idet man nemlig kræver, at den skal ske paa Grundlag af Ejendomsskyldværdien. Der vil jeg gerne tillade mig at minde om, og det er ganske sikkert ærede Medlemmer rundt omkring fra Landet bekendt, at det er en Kendsgerning, at Ejendomsskyldvurderingerne i mangfoldige Tilfælde ikke passe med den virkelige Værdi af Ejendommene, og derfor er det mig ganske uforstaaeligt, at man nu skal gaa til at give en Lov, der fastsætter Ejendomsskylden som Grundlag for Afgifternes Beregning. Det forekommer mig at ville være uretfærdigt, naar der notorisk gives maaske flere Tusinde Kroner mindre for en Ejendom, end Ejendomsskyldens Værdi andrager, at man saa alligevel skal betale Afgiften af det højere Beløb. Jeg synes ikke, man kan komme bort fra, at det er en Uretfærdighed, og der maatte dog sikkert kunne findes en Form, hvorunder man, hvis der opstod Tvivl om Rigtigheden af den i et Dokument angivne Værdi, kunde faa det fuldstændig konstateret, om den var rigtig eller urigtig; i saa Fald var det jo tidsnok at kræve, at Ejendomsskyldvurderingen lægges til Grund. Hidtil har det været saaledes, at Parternes Udtalelse med deres Navns Underskrift i stemplet og tinglæst Dokument har været taget som gyldigt Bevis for, at det var en rigtig Købesum; og har der endelig været enkelte Tilfælde, hvor Retsskriveren er kommen i Tvivl om, om det nu virkelig ogsaa passede,